

Arrest

nr. 294 078 van 12 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 mei 2023.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn uit Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 21 februari 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekende partij klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst er op dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoekende partij toont ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld nu zij niet aantoonbaar is benadeeld door de langere duur van de procedure.

De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekende partij suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

Deze landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld.

Zij komt immers niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen omtrent haar wedervaren in Griekenland, hetgeen geen dienstig verweer is en waarmee zij de motieven van de bestreden beslissing niet weet te ontkrachten of te weerleggen.

Verzoekende partij klaagt tevens aan dat in de bestreden beslissing niet nader wordt gespecificeerd welke vorm van internationale bescherming haar werd verleend.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 28 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend en op 19 september 2019 er internationale bescherming gekregen heeft (NPO, p. 6, 10; Eurodac Marked Hit van 22 september 2022). Er staat derhalve genoegzaam vast dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland, en het CGVS zodoende tegemoetkomt aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat het CGVS gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij in Griekenland in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart (NPO, p. 10). Zij blijft echter in gebreke om haar Griekse verblijfsvergunning aan de Belgische asielinstanties voor te leggen. Er ligt bijgevolg niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoekende partij haar Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken. Waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Te dezen brengt de verzoekende partij geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij Griekenland heeft verlaten, er sindsdien niet meer officieel verblijft en niet meer in contact staat met de Griekse overheid kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien de verzoekende partij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat de verzoekende partij andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat de verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland. De bewering dat zij in Griekenland geen netwerk heeft vermits haar broer in België internationale bescherming heeft verkregen, doet hier geen afbreuk aan.

6. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. De houding en het handelen van verzoekende partij duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen nu zij al na minder dan een maand nadat zij haar internationale beschermingsstatus verkreeg, Griekenland verliet (NPO, p. 6). De commissaris-generaal merkte in dat verband terecht op dat verzoekende partij klaarblijkelijk niet de intentie had om in Griekenland een duurzaam leven op te bouwen en er haar rechten te doen gelden.

Verzoekende partij is een jongeman van zesentwintig jaar oud. Zij wijst op haar psoriasis, een aandoening die vooral tot uiting komt in de huid, maar maakt niet aannemelijk dat zij daardoor over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. In dat verband merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning aangezien zij over een Griekse verblijfsvergunning beschikt. Dergelijke verblijfsvergunning laat ieder vluchteling in Griekenland toe over een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) te beschikken waardoor ze gezondheidszorg en medicijnen kunnen krijgen onder dezelfde voorwaarden als de Griekse onderdanen. Bij een terugkeer naar Griekenland kan zij aldus hierop aanspraak maken gelet op haar beschermingsstatuut aldaar. Uit de bijgebrachte documenten blijkt in ieder geval niet dat in Griekenland medische opvolging onmogelijk is voor verzoekende partij.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die zij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonbaar. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zou zijn haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Het gegeven dat verzoekende partij jarenlang in België verblijft zonder een beschermingsverzoek in te dienen, houdt reeds een indicatie in dat er voor haar geen nood aan internationale bescherming ontstaat is nadat zij haar beschermingsstatus verkreeg in Griekenland.

Op basis van de verklaringen van verzoekende partij kan geenszins worden vastgesteld dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om huisvesting of een tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. De Raad merkt nog op dat het gegeven dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, niet inhoudt dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

Verzoekende partij kan derhalve, gelet op haar handelen of veeleer nalaten om te handelen in de EU-lidstaat die haar internationale bescherming toekende en gelet op haar spoedige vertrek aldaar nadat ze er bescherming verkreeg, bezwaarlijk ernstig voorhouden en ze maakt niet concreet aannemelijk dat zij in Griekenland de aan haar status verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden.

Verzoekende partij toont hoe dan ook niet in concreto aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat verzoekende partij de toegang tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg, ondanks de rechten waarover zij beschikt en die aan haar internationale beschermings-status verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, quod non, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat dit louter zou kunnen worden toegeschreven aan haar hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of haar nationaliteit. Evenmin toont zij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat zij in dit kader haar rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent de situatie waarmee begunstigten van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfs-documenten gaat verzoekende partij eraan voorbij dat deze situatie niet op haar van toepassing is daar het niet vaststaat dat de geldigheid van haar Griekse verblijfskaart verstreken zou zijn. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om elementen aan te brengen waaruit blijkt dat haar Griekse verblijfsvergunning thans verstreken zou zijn.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekende partij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Op geen enkele wijze toont zij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggedrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont zij in concreto aan dat er in haar geval een reëel risico op refoulement bestaat.

De verwijzing naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen.

7. Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonde dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen

48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

9. De middelen lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 juni 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1406 legt de eed af en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij de termijn waarbinnen zij wordt geacht de bestreden beslissing te nemen niet heeft gerespecteerd en dus ten onrechte een negatieve beslissing heeft genomen. Zij wijst erop dat zij lijdt aan een huidziekte, dat zij in Griekenland geen toegang had tot medische zorgen en stelt dat zij, gezien de systemische tekortkomingen aldaar, in Griekenland niet zal kunnen beschikken over een voldoende en effectief beschermingsstatuut, wat volgens haar reeds wordt erkend in de rechtspraak van de Franstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verder wijst zij op de aanwezigheid van haar broer in België die erkend vluchteling is en meent zij dat de familiale band met haar broer haar integratie vlotter maakt en voor de nodige psychologische bijstand zorgt.”

4.1. De verzoekende partij vat haar betoog ter terechtzitting aan met de stelling dat de verwerende partij de termijn waarbinnen zij wordt geacht de bestreden beslissing te nemen niet heeft gerespecteerd en dus ten onrechte een negatieve beslissing, met name tot onontvankelijkheid, heeft genomen. Hiermee komt zij echter niet verder dan het louter herhalen van eerder aangebrachte argumentatie waarop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. Uit een eenvoudige lezing hiervan blijkt dat uitvoerig wordt uiteengezet dat in dit kader een louter indicatieve ordetermijn speelt en dat de verzoekende partij niet hard maakt welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld nu zij niet aantoonbaar is benadeeld door de langere duur van de procedure. Ook wordt onder meer nog geduid dat de wet aan het overschrijden van voormelde termijn

geen sanctie verbindt en er geen wettelijke bepalingen of beginselen zijn die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Door het louter herhalen van voormelde stelling ter terechtzitting zonder ook maar enigszins in concreto in te gaan op de gronden van voormelde beschikking, werpt de verzoekende partij geen ander licht op deze gronden.

4.2. Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar de verzoekende partij erop wijst dat zij lijdt aan een huidziekte en hierbij poneert dat zij in Griekenland geen toegang had tot medische zorgen en ook dat zij er, gezien de systemische tekortkomingen aldaar, niet zal kunnen beschikken over een voldoende en effectief beschermingsstatuut.

De verzoekende partij blijft immers wederom in gebreke om in concreto in te gaan op de gronden van voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing. Hierin werden haar verklaringen en individuele situatie in acht genomen. Zo wordt, rekening houdende met haar psoriasis, geduid dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij daardoor over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Tevens wordt opgemerkt dat zij niet aantoonst dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning aangezien zij beschikt over een Griekse verblijfsvergunning en uiteengezet dat dergelijke verblijfsvergunning iedere vluchteling in Griekenland toelaat over een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) te beschikken waardoor ze gezondheidszorg en medicijnen kunnen krijgen onder dezelfde voorwaarden als de Griekse onderdanen. Het besluit in dit kader luidt dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland hierop aldus aanspraak kan maken, gelet op haar beschermingsstatuut aldaar evenals dat uit de bijgebrachte documenten in ieder geval niet blijkt dat in Griekenland medische opvolging onmogelijk is voor de verzoekende partij. Verder wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt, gelet ook op de korte tijd die zij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. De Raad herinnert eraan dat het in dit verband bovendien aan haar toekomt om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. De verzoekende partij toont ook thans niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Zij maakt door haar louter algemeen betoog evenmin aannemelijk dat zij bij terugkeer zou zijn verhinderd haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. De verzoekende partij poneert dan wel dat zij niet zal kunnen beschikken over een voldoende en effectief beschermingsstatuut, maar verliest uit het oog dat het haar toekomt de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. De verzoekende partij formuleert slechts haar mening zonder concrete elementen aan te reiken die afbreuk kunnen doen aan de gronden van voormelde beschikking met verwijzingen naar de motieven van de bestreden beslissing waarin rekening werd gehouden met haar verklaringen en persoonlijke omstandigheden. Het uiten van algemene kritiek en het aangeven een andere mening te zijn toegedaan zonder verdere concretisering, doet dan ook niet anders denken.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aan haar betoog nog toevoegt dat zij, gezien de systemische tekortkomingen aldaar, in Griekenland niet zal kunnen beschikken over een voldoende en effectief beschermingsstatuut, wat volgens haar reeds wordt erkend in de rechtspraak van de Franstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, concretiseert zij dit niet verder, noch spitst zij haar stelling toe op de gronden van voormelde beschikking. Hoe dan ook duidt de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie waaronder de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De verzoekende partij kan in casu dan ook niet anders doen denken door veralgemenend te verwijzen naar de rechtspraak van de Franstalige kamers van de Raad. Hierbij kan nog worden aangestipt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Het weze benadrukt dat elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient te worden onderzocht, zoals in casu geschiedt. Ten slotte merkt de Raad op dat nergens in de rechtspraak van de Franstalige kamers van de Raad wordt gesteld dat er systemische tekortkomingen zouden zijn voor statushouders in Griekenland. Integendeel, de rechtspraak van de Franstalige kamers van de Raad

bevestigt dat, ondanks de precaire situatie voor statushouders in Griekenland, een individuele benadering nodig blijft.

4.3. Tot slot wijst de verzoekende partij ter terechtzitting op de aanwezigheid van haar broer in België die erkend vluchteling is. Zij meent dat de familiale band met haar broer haar integratie vlotter maakt en voor de nodige psychologische bijstand zorgt.

Deze motieven ressorteren echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Evenmin zeggen deze motieven iets over de eerbiediging van de grondrechten van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland. Het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan haar broer kan overigens nooit voldoende zijn om te besluiten dat in haren hoofde ook internationale bescherming zou moeten worden toegekend, daar elk verzoek op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

Betreffende de psychologische bijstand die de verzoekende partij in dit kader nog aanstipt, verwijst de verzoekende partij naar voorgaande uiteenzetting waarvan het besluit luidt dat zij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer zou zijn verhinderd haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland en aldus toegang te verkrijgen tot de nodige psychologische hulp. De verzoekende partij staat overigens niet dat zij psychologische bijstand behoeft.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij ter terechtzitting door het slechts herhalen van argumenten en het poneren van algemene stellingen en algemene verwijzingen voorbijgaat aan de concrete vaststellingen, waarvan enkele hiervoor in herinnering gebracht, die uitgebreid worden toegelicht in voormelde beschikking. Zij geeft dan wel aan het hiermee niet eens te zijn, maar heeft geen oog voor de gronden van voormelde beschikking, minstens slaagt zij er niet in de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. Zij brengt bijgevolg geen dienstige elementen aan die tot een ander besluit kunnen leiden.

De verzoekende partij toont bijgevolg, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en de beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend kan stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. MAES
-----------	---------